

W skrócie

Zdzisławowi Jaskule

Łódź zarasta deszczem.
Idę Piotrkowską, a jakbym szedł
korytarzem na dnie zatopionego miasta.

Łza księżycy na języku nocy,
kiedy mijam sklep, w którym kupiłem
jej śnieżnobiałe czółenka do ślubu.

Rikszę suną w deszczu jak rydwany;
idziemy tyralierą, patrząc w ognie burzy
zakwitające na łąkach ciemności.

Plecy kamienic wilgotne jak plecy kobiet.
Ale biel nie jest już bielą i glina
trawi ślubne czółenka.

Z dziennika

Nie ma o czym mówić.
Miłość przyszła, ale nie chciał jej zatrzymać.
Został po niej ślad jak blizna.

Lato jak to sprzyja obrachunkom.
Zegar tyka. Morze chłodu ogromnieje.
Ptak słońca zagląda w oczy.

Pije kawę przy biurku, patrząc jak na balkonie
stara kobieta z podziwu godnym pietyzmem
pielęgnuje umierające pelargonie.

Pod oknem mężczyzna bez właściwości
częstoje winem przypadkowych kumpli.
Na przemian upał i deszcz.

Szparagi

Zamazane, wytarte „tutaj” —
peron, dwa tory, słup z kawałkiem blachy,
na którym zapisano —
teraz zupełnie nieczytelną — nazwę.

Pijany w futrzanej czapce
balansował na linie torów,
kozaki kobiety mijającej ich samochód
skrzypiały na śniegu jak ostrzony o schody nóż.

Lubili razem w łóżku jeść szparagi —
historia bez dalszego ciągu.
„Tutaj” — miejsce, w którym urywa się ślad.
Twarz świata dzieli się i zniekształca.

Piosenka sentymentalna

Folia tuli się do ogrodzenia,
skroplona mgła wisi na drutach
jak łzy. Mijają ich pociągi,
mijają ludzie — odwracają głowy.
Płacz: ściana strachu.

Łzy na ogrodzeniu powtarzają
o późnej miłości. Koła pociągów
z nimi płaczą. Za wzgórzami dymi miasto.
Znikąd do nikąd płyną pociągi, po nic
do metalu przywiera siatka z folii.

Mgła bierze ich w ramiona,
zacierą ślady. „Nie ma szczęścia”
skrzypią buty, „Nie ma miłości”.
Ptaki kołują, są palcem tego,
który na miłość poluje.

Nic

Chodziło o miłość.
O miłość. Języki deszczu,
kiedy miłość. Słupy
dymu, kiedy miłość.
Sen jak mury, kiedy miłość.

Chodziło o miłość.
O miłość. Stopy o podłogę,
kiedy miłość. Ciało
w ciało, kiedy miłość.
Gzyms radości, kiedy miłość.

I nic. Dym w gardle.
Języki deszczu o asfalt.
Wiatr w usta, śnieg: tarcza
ciemności. Chodziło
o miłość. O miłość.

Głód

Liść opada na maskę samochodu,
mgła wzdycha nad asfaltem i świetlny pot
roi się na chodniku obmytym przez deszcz.

Uśmiechając się idzie przez miasto,
powielany w witrynach sklepów, w szybach banków.

Był jak człowiek chciwie wypatrujący
zdarzeń w książce czytanej na werandzie domu
zwanego tęsknotą. Tęsknił, nie wiedząc za czym.
Dla samej przyjemności, o ile można tak powiedzieć.

Teraz wiatr uprzęta liście, słońce nakłuwa chmury —
nie znajdującą wyrazu formę. Czyjeś palce
przewracają kartki jego historii, słyszy śmiech
z rozstrzygnięcia, które dawno zapadło.

Powrotny

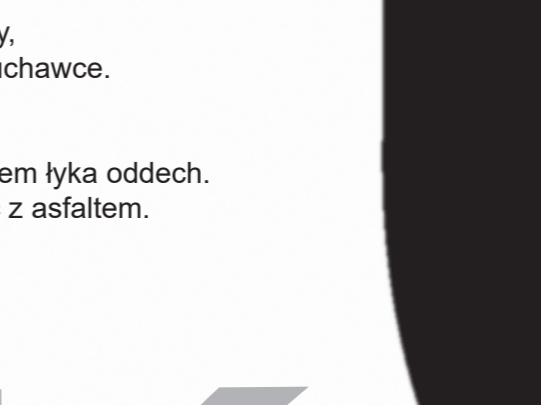
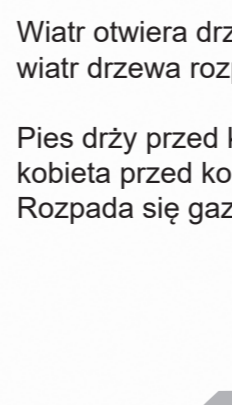
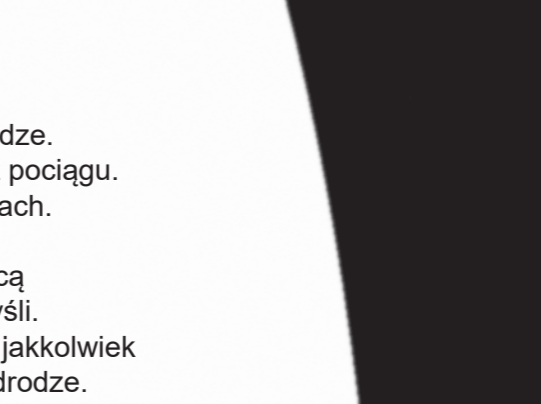
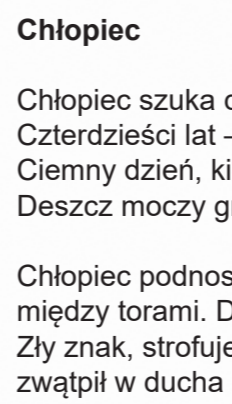
Odebrać dziecko, kupić chipsy.
Wojtek pojedzie? Jeśli pojedzie, dobrze.
Tylko co z zaliczką? Sam sprawdzę,
czy aby nie kłamie, że poszło.

Mówiła, że poszło, ale przed środą
i tak nie ma szans. Eliksirem?
Oczywiście! Ci znowu... Dziura,
w tym samym miejscu. Woda, płynie...

Ciesz się, zamiast w nocy,
jak Niemcy... Kilometry tego korka.
Nie denerwować się?! Ale że ryją, to ryją!
Dłużej niż pociągiem do Wrześni!

Zero stopni Celsjusza

Chłodne paliwo listopada.
Ciała elektryczne, elektryczne
przedmioty. Miążdż ciemności
pochłania wszystko. Zmęczone są
już: wzrok i słuch, i mięśnie słodkie.

W SKRÓCIE

Mariusz Grzebalski - ur. w 1969 r. Publikował m. in. w: „Twórczości”, „Tygodniku Powszechnym”, „Odrze”, „Studium”, „Czasie Kultury”, „Fa-arcie”, „Opcjach”, „Frazie”, „Chicago Review”. Laureat Nagrody Literackiej im. Kazimierza Iłkowiczówny. Autor książek poetyckich: „Negatyw” (Ostrołęka 1994), „Ulica Gnostycka” (Poznań 1997), „Widoki” (Legnica 1998), „Drugie dotknięcie” (Legnica 2001), „Graffiti” (Wiedeń 2001). Mieszka w Poznaniu.

MARIUSZ GRZEBALSKI